

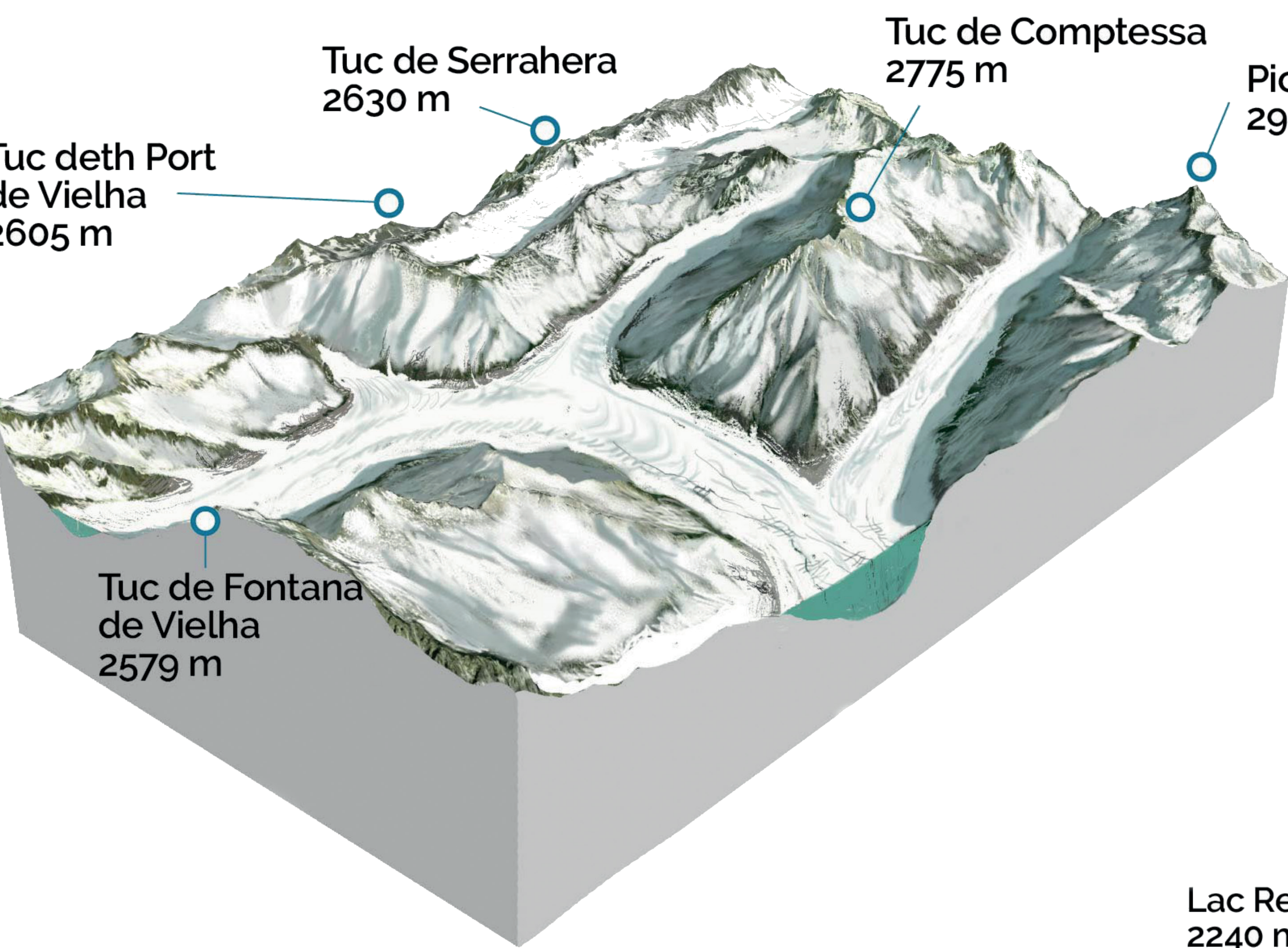
Formació i funcionament dels estanys de muntanya

Gestió i posada en xarxa dels espais naturals del Pirineu

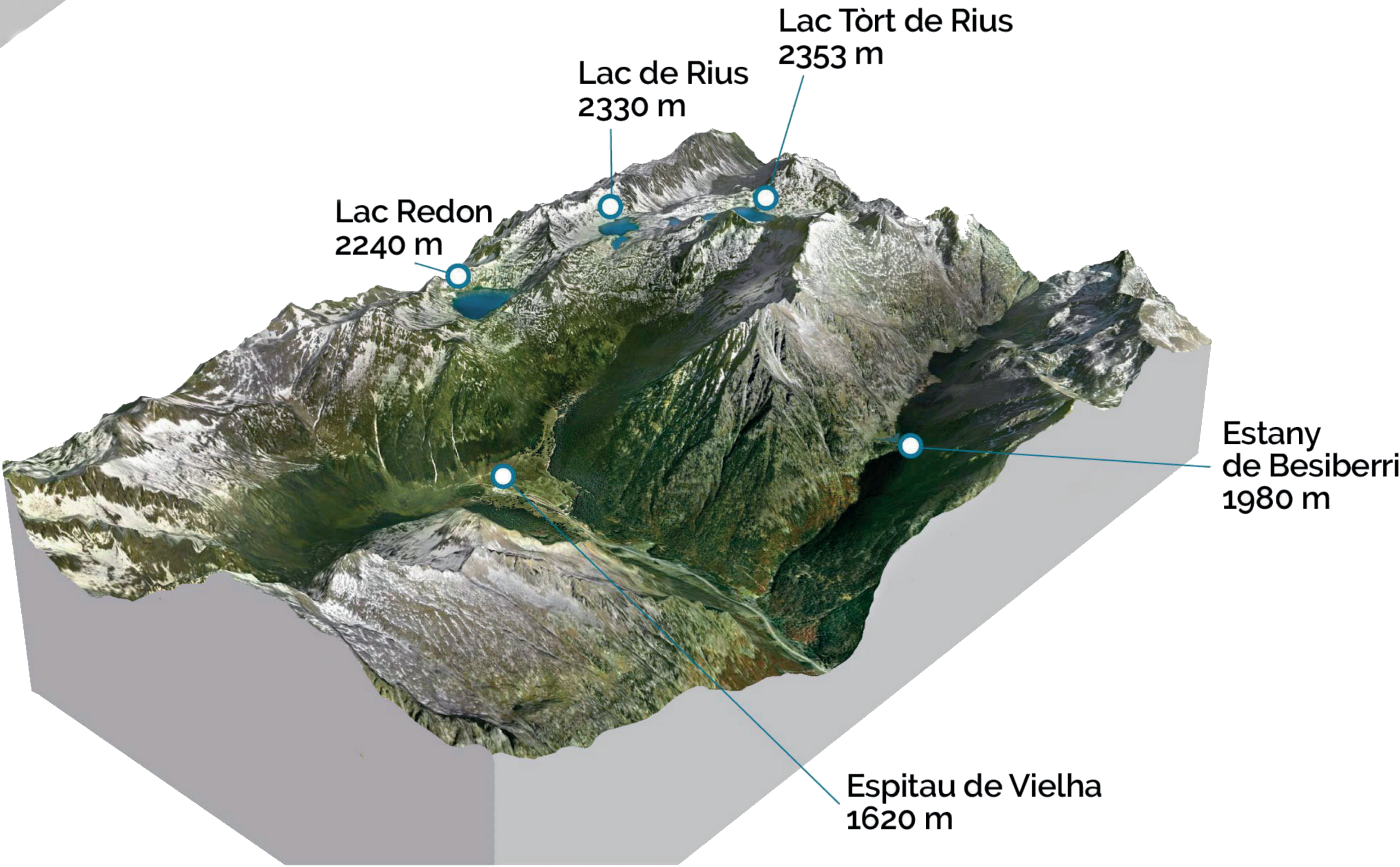
Les valls pirinenques van ser originades per glaceres durant la darrera glaciació (entre 120.000 i 10.000 anys). Les glaceres van transportar el material erosionat de la muntanya, formant cubetes i morrenes glacials.

Valls de Mulleres i de Conangles durant la darrera glaciació

A la fi de la darrera glaciació, les glaceres van retrocedir gradualment, donant pas a cursos d'aigua que van continuar erosionant les valls.

Les zones excavades per les glaceres van donar lloc a estanys d'origen glacial. Els grans dipòsits sedimentaris formats per les glaceres també van poder tancar les valls, el que va poder donar lloc també a la formació d'estanys de «morrena».

ESTANYS PETITS I GRANS, CADA UN AMB EL SEU PROPI FUNCIONAMENT

La principal característica dels estanys de muntanya és la formació d'una capa de gel durant l'hivern. Aquesta limita els intercanvis de l'estany amb el seu entorn. Segons l'exposició, l'altitud i la mida, alguns estanys estan gelats més de la meitat de l'any. L'estany funciona com un circuit tancat. Per als estanys més profunds, també s'observa una estratificació de les aigües. A l'estiu es forma en la seva superfície una capa de temperatura més elevada denominada epilímnion i en la profunditat s'estableix una capa més freda, l'hipolímnion. A l'hivern, les capes s'inverteixen. Durant l'estació intermitja, es produeix una barreja quan la temperatura de l'aigua és homogènia en tot l'estany. Aquest fenomen permet l'oxigenació de les aigües profundes i és essencial per mantenir la vida aquàtica en tota la columna d'aigua.

Foto superior: Estany de la Bova (Andorra)
© F. Prud'homme – CBNPMP

Foto inferior: Estany inferior de Bernat Barrau (Hautes-Pyrénées)
©E. Farand – Parc national des Pyrénées

